

товчеди – само джинс, по пет-шест семейства” (ж., р. 1928 г.). Копанарите и мечкарите също се движат на по-малки групи и тук често са роднини. Обикновено се събират по пет-шест коли/ каруци, като една кола/ каруца се ползва само от едно семейство.

В тях се натоварва покъщнина, инструментариум, „кокошки и фитки, който има също ги взема” (м., р. 1930 г.). Дресираните животни (мечки и маймуни) също ги возят. Каруцата, теглена от кон или магаре, е покрита с чергило, като най-често за целта се използва брезент. Оборудвана по този начин, тя понякога служи и за преспиване, а също така предпазва животните от природните катаклизми. Жените носят малките си деца на гръб, поставени в цедилки, подобни на вълнени престилки, завързани с върви в четирите краища и препасани през гърдите.

Мястото за разполагане на лагера се определя от водача и неговата съпруга и е съобразено както с безопасността на хората им, така и наличието на вода и храна за животните. Обикновено в центъра на временното поселение се издига палатката на чери-башията и пред нея се оставя повече свободно място, където членовете на пътуващата група могат да се събират. За по-голяма здравина и устойчивост срещу силни ветрове чергилото му се прави с повече подпорни дървета, които горе се кръстосват и завързват. Върху кръстоските се поставя за било дълго, обло дърво. Наоколо се разполагат синове, зетьове, внуци, роднини, катуните на отделните родове. За осигуряване на по-голяма сигурност при налагаща се отбрана, палатките се разполагат в концентрични кръгове.

В една катуна живее цялото семейство, независимо от числеността - деца, родители, младоженци, възрастни хора. Дейностите, осигуря-